jõrgi ala panõt, ninn wenn pääle ajat! Kas ei olõ nii?"
Julgel talupojal läts jõa, jäänest nõagutellemisst kuuldeh täis,
ja ta ütel tõsmisi edesi astuh: „Ja'kas, jõis õds olõ kai? kõlts
nägu mis rahwas ütlepe: „Sagga omma poolõ ulli, a papi
omma õdr otsani ulli!" Mis kerrõl mu jõeplesta õigõ ots um?
Saggaküljõl läts jõa täis, ja ta käsk kutsorit õigõ usinahe jõitma
naada. Mõni rest joi edesi jõudetus — jõal naas jädr mõlõ-
ma; kuir üts rummal talupoig tohtsõ minna poolõst ulli
üldä! Seda naija trahwi! Ja hõigas puki pääl istjale: „Klei! kutso
kõänu üntre! Seda talo-poja kuntrast naija nuhelda." Kutsor
tegi, mis kerr käsk, hobõsõ jaiwa silmäpilk ümbre kõändüs, ninn
torrõ kalevka wurar müristeh tagasi pooli.

Ent nüid olli unsfense ilm felgünü, ka helle päiwädenegi tõusor
uma polgõgõsõ pilwe tahast rällä, ninn illor ilm, kui kuld, oll
tulõnah. Ka reisu talupoig (Setu) pand oma puolpeesse jõgi ala,
ninn uõt rahtsõ jõgi pääle, ja oll kui töörä mier, rahgõ ku luis,
nägu mõni ristipääwä-kerikuline, kin Petrorisk ristega Wapska
rahe (Rahwarahe) läts. Idasa ilmaga, puhta rahgõ jõgiga ostus talu-
poig, inniteh jäätsõh nasta, kia jõ, ei tijä minniperäst, õigõ rutta
tagasi tulõ. Talupoga kottale jaigeh, jõts jädr hobõsõ jaisma, ja
käsus meheh käsk: „Kuulõ mies! Kas ja es näe ütte mieht tied-
pite sija poolõ tulõwat, kellel rana jerk pääl, ja rohtsõro all olle?
Sarr, taijuline talupoig jai jäätsamah oowu, mis jädr tohtsõ, ja
ta ütel kõrmäste: „Jah, herr, ma näi küll! Saar wersta maad taga
ji tulli ma timäsk müüdä, ja kui ta ratarõõ tõrinat kuuld, sija
poolõ tulõwat, kõänd ta õdwa mõtla!" Saggal jai hüä mõel
ennsa talupoja jubatusse peräst, ja ta ütel: „Ja jah, ma tijä küll!
Tenä kelm, pand paddu, kui kuul, et ma teda trahwima, tagasi
tulli. Kuuli mier! Sina näi, kohe kottalõ ta mõtla lätz, mine
nõta timä tiimi, ja tuss ta sija! Ma taha teda opada, kuir jõgjaga
kõnõldor!" Taijuline kerwal talupoig kõste: „Ei herr, aga ma täle
jaldsi jo jõrge jowwaij"! Andõ mulli üts hapõn, küll ma sin timä
kelmi käbe saa!" „Joh, jah, mier! See om õigõ!" ütel herr, ja käsk
kutsorit rutta üte hobõsõ tringess rallalõ nõtta, ninn talupojalt onda.
Talomies korar hobõsõ jälgä jo ütel jägjale: „Kuulõ herr, kui ma
tiis kelmi käbe saa, aga timäjgi sin jaldsi natkaij tulõma, ku ma
hobõsõga tulõ. Andõ tõinõ hapõn kah!" „Õigõ, õigõ! Kutsor, pärtatõõn
hapõn ka rallalõ, ja anna mehele. Kelm püat aga nuheldus saama
Teener kullõl joima. Ka tõinõ hapõn olli talomehel, kui mõnõl
õutsi minejal kõrwat, ninn ta läts mõtõmtide hobõsõtõga kelmi
takan otma, nelja tu porhilladi reel kätte ei olõ saanu.

Ent jõpsõnõ kõõr kalerga man rõõma peräst käsi, kepe
juust kuiwa mieli pitch: rummal talupoig saa kinele üte
mälehtäwä nahatäwwe. Suolatunni, tunn, ja tõinõ joi orde-
tus, nii noar jägjatõnõ jo orwo jaanna: rummal talupoig on
tedja tagaste tüsjõnü. Ylerr uot pia lõunõni, ja luot wiel,
naheh talupoig, ennsa talupoig tuli kelmiga tagasi. A nõta
näpuh! Ei ennsat ei ennutamma talupoiga, ei olõ näta ei ka
kuulda. Kerrä hõbi, unnaht kutsorihgi rälga juur, kahjo
wiel pääle kaubu, mis hats kuiwa hobõsõ mastma.

Suolpühäne pääwädene oll jo poolõh õdangur poolõt. Suur kalli
kalevka, koher jes panit? Halló jõjo jätä, kädi orr rütä. Kädi
er onna hälenedä, ka herr keit käüü maaha, ja ütel kutsorile:
„Weäme jes kalevka kohegi rällä, aga jedägi kelmele talupojale
jättä ei või. Morsjap jo mulle täis tuhat rubla, omma jula raha."
Nii nakar herr kutsoriga kalevkat, juust tied pitz edesi tirimä,
kooni õõgõ lähembä kerikn-külämi, jäät elõse inemisst, või
olla ennsa talupoja, kohe kalevkat jeeni paigale või panda, kos-
ni tõõsõ hobõsõ ostetus jaanna. Kerr nidi iist, kutsor tagas
tagasi, ja nii jouseva nemä juure rää-rawaga kerikn külä-
mann, kon jo juur õõ kõõde källä magama olli jeudnu. Sinnult
papi maja kottal, näideseh jannah nädäli tulõwõnõ naisterat.
Poolõ kottalõ weina juure rawaga noa kalevka, ninn jätiwa
ta janna kõre ette jaisma. Kerr läts jannna akna alla, kaer
jäält jõise, kerr jäät jeen piär wiel nii ilda rihtlema. Läbi wä-
kepe akna nägi ta ütte meesterahwast pika-hõusega, ninn tõist nais-
terahwast nii jouna pika hõusega. Herrät oll õlper ja ors käek:
Sapp on onna noasega wiel jannah. Ka kutsor arto aknakepe
ala, ninn nii rahtsa nemä mõlemba läbi aknakepe janna,
ja uotwa jannalis rälli, et neide käest nõ-naisa pallõtda.
Ent papitõttõl ei olõ rällä tulesõga wiel orjaji. Olliwa naw ken-
da täwwele puhtar mõtlenu, ärä uhtnu, ütel papp omale ümandale:
„Noh, Madrõõska! Näüta mullo ka ommete üts kõrd umma tjälda.
Säärpõõsdümmend aastaiga olemo üteh õõr elänü ja ma olõj
teda wiel õigihe nännü!" Sõnandelt, armuline naane kullel ka
oma kalli kaefa joima, nõst peräpiala üles, papp käes ja ütles pik-
kemisi: „Wok, wot Madrõõska! Oi oi oi, jäät om jo kõik maailm nätä!"
Sagga jõa, janna akna all ka lahetta, ninn ta hõigas papile: „Klei,
paatõka! Kae, kas mu kobetist ka om jäät nätä!" Jannolise heitüsinä